

TEATRUL DE AMATORI

În căutarea unui profil

Teatrele populare încearcă să-și definească profilul. Funcționând în localități importante, dar în care nu există instituții profesioniste, ele sînt obligate, prin funcția lor educativă, să familiarizeze publicul cu operele dramaturgilor contemporani sau clasici. Dar restringindu-și activitatea doar în acest perimetru, sînt amenințate să devină copii — uneori destul de palide — ale teatrelor de stat. De obicei, la casele de cultură sau la cluburile unde au fost înființate sînt polarizați artiști amatori din toate domeniile artei: soliști, muzicieni, dansatori, interpreți de estradă și brigadă artistică etc., iar selecția aduce în colectiv pe cei mai buni interpreți din aceste genuri. De aici, posibilitatea încorporării lor în spectacole complexe, fie prin reconsiderarea unor genuri spectaculare mai vechi, ca opera sau estrada, fie prin modalități noi de spectacol, în care fantezia și inventivitatea creatorilor nu au — practic — limite.

ment, pe care unele colective au salutat-o cu entuziasm și caută modalități ca s-o rezolve. Menționăm cîteva titluri ca *Cincinalul în patru ani și jumătate* spectacol-colaș pe texte din dezbaterile adunărilor generale ale oamenilor muncii din Lugoj; *Ancheta* — spectacol de anchetă socială pe baza stenogramelor unor procese penale în cazuri de delapidare și parazitism din Buzău; sau un spectacol de satiră socială scris anume pentru Teatrul Popular din Călărași de Aurel Storin. Nu lipsește nici spectacolele folclorice, ca *Păstorița de pe Igniș* la Sighetul Marmăției, o veche baladă dramatizată, cu elemente de folclor tradițional sau valorificarea unor datini ale sărbătorilor de iarnă la Vatra Dornei.

Pe de altă parte se repetă o serie de piese mai noi sau mai vechi, în sfera teatrului tradițional. Colaborarea cu regizorul Ioan Taub promite un spectacol îngrijit și convingător cu piesa *Ultima oră* de Mihail Sebastian la Teatrul Popular din Lugoj, iar *Prințesa Turandot* de Carlo Gozzi solicită o distribuție de primă mînă la Mediaș, fiind antrenate în spectacol și orchestra și formația de balet ale Casei de cultură. La Călărași se repetă *Piatra din casă* de Vasile Alecsandri, la Rîmniceu Vilcea opera *Pericola* de Offenbach (opera are o veche tradiție aici), la Plopieni *Ochiu dragi ai bunicului* de M. Davidoglu, la Cugir *Violențele lui Scapin* de Molière, la Slănic Moldova o dramatizare după *Dănilă Prepeleac* a lui Creangă.

Un repertoriu complex, poate cam eclectic uneori, dar corespunzător diversității publicului căruia se adresează. Iar această încercare a definirii unui profil poate duce la surprize deosebit de interesante.

M. C.

La sfîrșitul anului care s-a încheiat, fiecare din cele cincisprezece teatre populare au realizat spectacole de poezie, montaje literar muzicale, spectacole — „document”, recitaluri — închinute aniversării Republicii. Fie că era vorba de sobre spectacole de poezie contemporană (la Lugoj, Slănic-Moldova, Sighetul Marmăției, Vatra Dornei, Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej), fie de montaje literar-muzicale (la Drobeta-Turnu Severin, Buzău, Rîmniceu Vilcea, Tulcea), fie de spectacole compuse din fragmente dramatice, versuri, cîntece, balet (la Mediaș) sau scene din piese patriotice jucate în ultimii ani (la Hunedoara), în fiecare din ele artiștii amatori au cîntat dragostea și recunoștința față de patria socialistă.

La toate aceste teatre se repetă acum alte spectacole, înscrise în repertoriul actualei stagiuni. Ni se pare interesant să semnalăm ideea teatrului-politic, a teatrului-docu-

